
KSANETS HISTORIE

Mit navn er Ksanet Asgedom. Jeg blev født i 2001 i byen Omhajer, som ligger i det sydlige Eritrea.

Mine forældre har fået 6 børn - fire piger og to drenge. Jeg er den ældste i søskendeflokken.

Barndommen i Eritrea

Vi havde et hus uden for byen. Vi havde kun lidt opdyrket jord, for min far var soldat og var kun sjældent hjemme i længere tid af gangen.

Ved siden af at passe hjem og børn, så arbejdede min mor meget. Hun lavede pandekager, som hun solgte til restauranter. Og hun gjorde rent på byens hospital. Vi var ikke rige, men vi havde, hvad vi skulle bruge.

Når min far var hjemme, så veg jeg ikke fra hans side. Vi hentede brænde sammen, og jeg var meget opsat på at vise, at jeg kunne være til hjælp. Mine forældre skulle være stolte af mig. Jeg ville gerne vise, at jeg kunne tjene penge til familien. Derfor bad jeg min far om at købe en vogn til vores æsel. Med den kunne jeg hente vand og sælge det til restauranter og andre inde i byen. Det gik godt, og jeg tjente så mange penge, at min mor ikke længere behøvede at gøre rent for andre.

I Eritrea skal både kvinder og mænd i militæret. Min far og mine venner fortalte grumme historier, som gjorde mig bange og meget urolig. Den eneste måde at undgå at blive soldat, var at blive gift.

Dét ville jeg ikke. Derfor var der kun én udvej: at flygte fra Eritrea.

Så i 2015 da jeg var 14 år, rejste jeg til nabolandet Sudan. Jeg fortalte det ikke til mine forældre i frygt for, at de ikke ville lade mig rejse.

KSANETS HISTORIE

Alene på rejsen

I Sudan var jeg ung pige i huset hos en sød familie med tre børn. Jeg kunne godt lide familien, men Sudan er muslimsk, og det er et svært sted at opholde sig for en ung kristen.

Efter et halvt år rejste jeg videre til Libyen. Det var en meget hård tur gennem Sahara-ørkenen, hvor jeg så ting, som intet ungt menneske bør se eller opleve.

Jeg frygtede for mit liv og overvejede mange gange at vende tilbage til Sudan.

Jeg rejste sammen med andre fra Eritrea, men jeg kendte dem ikke.

De fleste mennesker fra Libyen var ikke venlige over for mig, og jeg følte mig ensom.

Men jeg ville videre.

Sammen videre mod Europa

Heldigvis mødte jeg en pige på rejsen over Middelhavet. Hun tog sig af mig, og vi er i dag meget tætte veninder. Hun beroligede mig, når jeg var bange. Og hun muntrede mig op, når jeg var trist.

Vi boede sammen i Italien i godt fem måneder. De første uger boede vi i en flygtningelejr. Derefter kom vi til Palermo, hvor vi boede sammen med andre flygtninge fra Afrika.

Vi blev behandlet godt, men der var meget ventetid, og vi var urolige for, hvad der skulle ske.

Derfor rejste min veninde og jeg videre nordpå gennem Italien. Fra tog til tog, fra bus til bus. Det var en hård tid, hvor vi ikke vidste, hvad den næste dag ville byde på - eller hvor vi skulle overnatte. Vi havde ikke mange penge, så vi overnattede på togstationer.

Familie og venner sendte penge til os, så vi kunne rejse videre til Tyskland - og senere til Danmark.

Da vi kom til Danmark, hentede politiet os ved toget. Jeg var rædselsslagen for, at de ville adskille mig fra min veninde. Men heldigvis sendte de os til det samme asylcenter.

KSANETS HISTORIE

Hverdagen i Juelsminde

Jeg var glad for at komme til Danmark og for at komme til Juelsminde. Jeg boede sammen med 7 piger, som alle var under 18 år. De kom fra forskellige lande. Selv om vi ikke kendte hinanden, passede vi på hinanden og var som en stor familie.

Jeg gik i sprogskole i 1 år for at lære dansk, samtidig med at jeg gik med aviser for at tjene nogle penge. I min fritid spillede jeg volleyball i Hornsyld, og personalet sørgede for, at jeg kunne komme til Hornsyld to gang om ugen.

Jeg ville gerne på efterskole for at lære mere dansk og kom derfor til Vejle fjord Efterskole. Efter et par måneder følte jeg, at det var for svært, og det eneste, der gav mig glæde i hverdagen, var min volleyball.

Jeg stoppede på efterskolen efter ca. 6 måneder, og kom på VUC i Horsens for at få et sprogklassebevis, så jeg kunne fortsætte på FGU.

18 år og hvad så?

Jeg vidste, at jeg skulle til at stå på egne ben, at være selvforsørgende. Jeg havde ingen penge, så jeg fik arbejde på fiskerestauranten på Juelsminde havn, hvor jeg arbejdede rigtig mange timer som afrydder og opvasker.

Jeg fik lov til at blive boende til jeg blev 19 år, men uden økonomisk og praktisk hjælp. For at komme tættere på min skole flyttede jeg til Horsens.

Livet i Horsens

På FGU undersøgte jeg forskellige muligheder for en uddannelse bl.a. "Kommunikation og sociale medier". Det syntes jeg var meget spændende, men uddannelsen var enten i Viborg eller København, og jeg var ikke klar til at flytte alene til en fremmed by.

Jeg prøvede en anden mulighed på Omsorgs- og sundhedsskolen, og der fandt jeg ud af, at jeg gerne ville arbejde med mennesker.

Jeg arbejdede som afløser i 3 måneder i hjemmeplejen for at blive sikker på, at det var den rette vej for mig.

Jeg er nu uddannet social- og sundheds- hjælper, bor i egen 2 værelses- lejlighed i Horsens og har fået fast arbejde!

I december 2024 rejser jeg til Uganda for at mødes med min mor. Vi har ikke set hinanden i 9 år! Vi skal være sammen hele måneden.

Fremtidsdrømme

Jeg vil gerne læse til social- og sundhedsassistent, men jeg vil først have lidt flere års erfaring som sundhedshjælper.

Min drøm er at komme til at arbejde på et sygehus, og hvis jeg skal læse til sygeplejerske for at opnå det, så gør jeg det!

Jeg vil blive boende i Danmark, fordi jeg har fået et godt liv.

Jeg har et meningsfuldt arbejde, gode veninder - både nye veninder og veninder fra tiden i Juelsminde.

Jeg kunne godt ønske mig at min familie også kom til Danmark, og det sker måske engang i fremtiden?
